

Fabrika SVITAVY

06.

ČTVRTEK 15. 6. 2023

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

ÚVODNÍK...

V zahajovacím úvodníku letošního Deníku Dětské scény jsem společně s ChatGPT zformuloval rozdělení jednotlivých rolí a odpovědností v rámci informování vás, čtenářů. V redakci jsme hledali nové možnosti a experimentovali jsme s novými technologiemi. V mnoha věcech jsme byli překvapeni, v mnoha nám to bylo nápomocné z důvodu časové úspory a v mnoha oblastech jsme naopak zůstali zaskočení schopnostmi umělé inteligence. Bylo to pro nás vsutku nezapomenutelné.

Jsem však rád, že lidský faktor v letošním ročníku ještě figuroval v nezanedbatelné míře. Vždyť sami jsme mohli zaznamenat naši reflexi, když se nám do některých vydání vloudil tiskařský šotek. To by se umělé inteligenci stát nemohlo, anebo by se k tomu jen tak sama od sebe nepřiznala. (Aspoň tak předpokládám.)

*

Jedna divadelní přehlídka končí... ale nezoufejte. Setkat se a sdílet nadšení z divadla můžete i na jiných místech: Loutkářské Chrudimí, Wolkrově Prostějovu, Šrámkově Sobotce, Jiráskově Hronově... nebo opět za rok na svitavské Dětské scéně. Je až s podivem, že zdejší přehlídka nenese v označení žádné jméno velikána. Kolega ChatGPT to zdůvodňuje tím, že se jedná o univerzálnost a nadčasovost názvu. Navrhuje využít minulé přítomnosti jednoho básníka. Takže objedňte další přehlídky, setkejte se se starými i novými přáteli a za rok v červnu se na vás budeme těšit na Hrubínově Dětské scéně, tadá! ... i když nad tím teď přemýšlím já, Pepa, tak by za zvážení stálo dát jí spíše označení Huláková, jelikož Jakub organizuje tento nádherný svátek dětského divadla již od roku 1999. To znamená, že příští rok po dvacáté páté (vujmeme-li jeden neproběhlý ročník 2020). Budou tady ještě fyzičtí redaktoři?

*

... to nevím, ale štafetu teď přebírá umělá inteligence: „Nyní, kdy se závěrečné ovace utišily a opony se zavírají, zůstáváme s díky v srdci. Děkujeme vám, vážení diváci, že jste byli součástí této nezapomenutelné přehlídky. Vaše přítomnost a podpora jsou pro nás neocenitelné a přinášejí nám radost a sílu pokračovat v pořádání tohoto úžasného svátku dětského divadla. Vaše práce, nasazení a vášně, kterou jste věnovali psaní a informování o naší přehlídce, byly neocenitelné. Chceme vám vyjádřit naši hlubokou vděčnost a ocenění za váš přínos. Děkujeme vám za vaši oddanost, kreativitu a profesionalitu. Vaše práce je vzácná a nepostradatelná. Máte naši plnou podporu a obdiv a jsme rádi, že jste byli součástí našeho týmu.“

S láskou a vděčností,

nastupující AI redaktorský tým
Hulákovy Dětské scény ve Svitavách 2024

ROZHOVOR S...

Po kolikáté organizuješ Dětskou scénu?

Je to hrozný, ale první jsem dělal v roce 1999. Vždycky jsem věděl, jaký je ročník, protože Dětská scéna byla stejně stará jako já, ale kvůli čínskému viru se to rozešlo, takže ona je už vlastně mladší než já, ale já jsem si řekl, že budu taky mladší. A jednou jsme seděli v hospodě se Zuzanou Jirsovou a ona říkala: „Já jsem stará jako Loutkářská Chrudim.“ Tak jsme hledali někoho, kdo je starý jako Jiráskův Hronov. A říkali jsme si, že by to tak mohl být profesor Císař.

Co se za tu dobu, co organizuješ Dětskou scénu, odehrálo?

Svou první Dětskou scénu jsem dělal v Zábřehu.

V Zábřehu na Moravě?

No, to město se tak nejmenuje, ale říká se mu tak.

Ale zastávka se jmenuje Zábřeh na Moravě!

Železničářům nemůžeš nic věřit. To je jako Ostrov nad Ohří, kde Ohře vůbec neteče.

Každopádně, v Zábřehu to nebylo ideální a Naďa Gregarová doporučila Trutnov, kde byla Dětská scéna deset let. Tam se pak udály nějaké změny a my jsme možná zklamali naši spoluorganizátorku, že jsme tak snadno odešli. Ale měl jsem pocit, že by to chtělo nový impuls, a myslím, že to bylo strašně dobře, že jsme se přestěhovali do Svitav, že je tu pro přehlídku skvělé zázemí.

Jezdil jsi na Dětskou scénu jako dítě?

Jasně. Zažil jsem Dětskou scénu z mnoha úhlů pohledu: jako dítě jsem ji zažil jako člen souboru dvakrát nebo třikrát, pak jsem byl jako seminarista, lektor dílny pro děti, redaktor, porotce... a nakonec jako organizátor.

Vzpomeň si na svoji první přehlídku?

Já jsem chodil k Hance Budínské, což byla loutkářka a jedna z průkopnic české

... JAKUBEM HULÁKEM

dramatické výchovy. Tehdy se to jmenovalo „kroužek estetické výchovy“, ale de facto to byl loutkářský soubor. Pamatuju si, že jsme dělali pásmo z veršů Ljuby Stíplové a hráli jsme to venku v Grébovce (v Havlíčkových sadech) s plošnými loutkami, to je moje mlhavá vzpomínka na první představení. A pak jsme na přehlídce v Kaplici hráli text Zdeňka Slabého v úpravě Jirky Oudese O sedmi trpaslicích a ještě jednom navíc, a pak o pár let později představení Tři sněhuláci, a pak Třináctka pro osmičky. To jsme byli v osmé třídě.

Máš v sobě pořád dítě? Myslíš, že se člověk v rámci dramátku vůbec může stát dospělým?

Já myslím, že jsem se ani dospělým nestal. Prožil jsem moc hezké dětství a nikdy jsem z něj nechtěl vystoupit. Ale myslím, že to nesouvisí s dramátkem.

Vnímám takový paradox, cítím se, že jsem nedospěl, ale zjistil jsem s překvapením, když už mám svoje děti, že už pro mě není tak snadné si s nimi hrát jako dítě.

Chtěl bys hrát ještě divadlo?

Popravdě trochu jo. Kdysi jsem si vymyslel projekt a říkám si, že to ještě není úplně ztracený. Mám moc rád Franze Kafku, mimo jiné jeho povídky, a jednou za čas mi vyvstane idea, že bych chtěl třeba z těch povídek něco zpracovat. Třeba jako sólo projekt, ale nemůžu na to najít čas. Myslím ale, že kdybych uměl psát jako spisovatel, psal bych jako Franz Kafka.

Dává ti pořádání Dětské scény pořád něco?

Některé fáze mě baví a některé ne, ale není to stabilní. Určitě mě ale baví jezdit na přehlídky, sledovat, co nového se urodí a shromažďovat návrhy inscenací z přehlídek. Ale bojím se, že už Dětskou scénu nemám moc kam posunout.

A vedeš ještě sám nějaký soubor?

Ne, ale vypadá to, že by se od září něco mohlo rozjet. Je fajn, když člověk neztratí kontakt s dětmi a má na paměti, jak náročné je dospět s dětmi k fungující inscenaci.

Ptal se Pavel Skála

Svitavský organizační tým DS

ROZHOVOR S...

... VIKTORIÍ ČERMÁKOVOU

Jak se Viktorie Čermáková dostala k divadlu?

Jako úplně malinké tříleté dítě jsem byla vybrána do hlavní role do filmu (*Lucie a záznaky*, pozn. red.). To mi určitě strašně změnilo život, protože v tom věku člověk úplně nepochopí, že hraje ve filmu. Kromě toho se ke mně všichni chovali hrozně hezky, včetně pana režiséra Oto Kovala. Takže jsem byla úplně spletená, jako bych nevěděla, kdo je moje rodina, protože tam mého náhradního tatínka hrál Jan Tříska a maminku Naďa Urbánková. Všichni ze mě dělali princeznu. A pan režisér si se mnou o přestávkách hrál na trpaslíky a různě jsme spolu jedli růže a vařili jsme žížalí polévku.

Měla jsem stále pocit, že to je vlastně moje pravá rodina a moc jsem se neorientovala v tom, jak to vlastně v životě chodí. To si myslím, že mě nějak nakazilo nebo zkrátka, že mi to vytvořilo nějakou takovou náchylnost k tomu žít raději fiktivní než reálný život. To je trochu bolestivé. Loučení s fikcí pro mě bylo, a vlastně do dneška je, náročné. Někak s tím stále bojuju. A vždycky, když si říkám, že to vlastně nemá moc smysl, když mám nějakou „depku“, a říkám si, že už nechám divadla, a pokouším se o to, tak to nikdy nedopadne dobře. Důvodem může být, že když se snažím dělat nějaké občanské zaměstnání, tak strašně chřadnu a nebaví mě život. Práce s fikcí, s jinými životy, s představováním si různých možností, ta je mi nějak vlastní. A bez toho to nějak neumím.

A co dramatař?

Samozřejmě, na základní škole jsem již chodila do dramatařů. Ve 12 letech jsem se přihlásila ještě na „vážený“ dramatař mimo základní školu, a tam jsem dostala strašně na budku, protože tam byla strašně přísná paní učitelka. Hrozně mi vyčítala, třeba když jsem recitovala nějakou básničku a v ní jsem řekla quattrocento, ale neměla jsem v tom věku nastudováno, co to vlastně je za slovo. Tak mě vyhodila.

Ve 14 letech jsem se hlásila na konzervatoř a nevezali mě, následně jsem se hlásila do A-Studia v Praze, jehož jsem byla členkou deset let do svých 24 let. Mezi 18. a 21. rokem jsem byla v angažmá v brněnském Divadle na provázku, kde figuroval například Peter Scherhauer. Od té doby jsem byla dvacet let herečkou v různých divadlech. A pak jsem si ve 34 letech řekla, že tak často nadávám na režiséry, že si musím sama vyzkoušet, jestli se to třeba nedá dělat nějak podle mého. Tak jsem se hlásila na DAMU a oni mě vzali.

To je krásný...

... bylo to velmi náročné a nedopadlo to zrovna krásně. Nezvládla jsem to úplně, protože původní dohoda byla, že budu mít individuální plán, jelikož jsem měla 17 letého syna a byla jsem nedávno rozvedená. Měla jsem problémy s bydlením i s tím, jak se uživit. Musela jsem se starat o svého syna a další věci. Takže v noci jsme oba pracovali za barem a přes den jsem byla ve škole od osmi do osmi hodin, což nebylo jednoduché. Bylo to období plné stresu a zmatku. Mezitím jsem se však stále věnovala režii, protože jak se říká „režisérem se nestaneš tím, že chodíš do školy, ale tím, že prostě režíruješ“. A také tím, že máš kolem sebe skupinu lidí, kteří ti věří a nechají se tebou režírovat.

Pojďme se malinko vrátit k tvým začátkům. Je možné, aby tříleté dítě

hrálo, nebo že vnímá, že hraje? Hrála Viktorie Čermáková, nebo si hrála?

Bylo to v rámci hry a určitě velmi záleželo na tom, že mě vedl režisér, který měl talent na vedení malých dětí, a věděl, jakým způsobem mě má přesvědčit, že jsem zavřená ve vězení nebo že jsem v dětském domově. Já jsem tomu pak uvěřila díky situacím. Režisér mě dokázal nadchnout nebo dojmout, a tím pádem jsem si hrála. Zároveň nastaly chvíle, kdy jsem začala hrát. Já si myslím, že malé děti to tak mají. Ve chvíli, kdy jsem rozehrála situaci, tak jsem i věděla, co mám říkat za text. Uvěřila jsem tomu, a tak jsem tam byla. Když se dneska zpětně koukám na ten film, tak si myslím, že je tam vidět, že hraju.

Letos jsi tady potřetí. Vnímáš nějaké proměny organizační nebo třeba u souborů?

Já vůbec netuším, po kolikátý tu jsem. Já vůbec nevím, protože můj mozek takhle vůbec nedokáže fungovat, protože toho zažívám strašně moc.

My jsme za tu dobu, kdy jsem byla herečka, projeli mnohé. Celou Českou republiku určitě. Hráli jsme na různých místech. Plno mých kolegů si pamatuje historky, jak jsme byli v Jičíně a jindy jsme byli tamhle. Já vůbec nevím. Pro mě je to tolik událostí, že nedokážu říct tenkrát to bylo takový a takový. Mám přehlídky hrozně ráda a jezdím na různé, jen to nevnímám v kontextu s minulostí. To nejsem schopna si zapamatovat.

Já nikdy nenahlížím na představení s nějakým předsudkem jako: „Aha, to je ten známý. A ten vždy pracuje podobně.“ Vždy to vidím úplně nově.

Když se řekne „krásný divadelní moment“, vybaví se ti nějaký okamžik?

Krásné momenty určitě jsou, když hraješ velkou roli. Cítíš, jak mezi tebou a hledištěm proudí energie. Vnímáš, že je cítíš. Mám hrozně ráda tu chvíli. Už nehraju na jevišti, občas hraju ve filmu, ale to není ono. Divadlo umožňuje výměnu energie mezi větším množstvím lidí, mezi kolegy na jevišti a i mezi někým, kdo je dávno mrtvý. Komunikuješ se Shakespearem a překládáš ho současným lidem skrze svoje srdce a svůj jazyk.

Co bys poradila dětem tady na přehlídce, kdyby se chtěly vydat po divadelní dráze?

Divadlo by mělo být vytvářeno lidmi, kteří skutečně touží sdělit něco důležitého. Je to v okamžiku, kdy pocítujete onu vnitřní naléhavost a máte pocit, že ve světě se děje nějaká nespravedlnost, o které byste chtěli na jevišti mluvit a přesvědčit lidi, aby se věci zlepšily. Také je to o projevu lásky, kdy máte tolik lásky v sobě, kterou byste chtěli rozdávat všem. Když máte opravdový důvod, je to ta správná cesta. Avšak, pokud cítíte, že jste k tomu nuceni někým nebo že existují vnější důvody, je to příliš obtížná cesta.

Děkuji za rozhovor.

Pavel Skála

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... LEKTORY SEMINÁŘŮ

Všem lektorům jsme položili stejné čtyři otázky:

1. V čem je podle vás rozdíl mezi přirozenou a umělou inteligencí?
2. Existuje mnoho druhů inteligence (možná i takové, o kterých se zatím nikde nepsalo). Jaký druh inteligence využíváte v divadelní/recitátorské/pedagogické praxi Vy? ... a proč?
3. Co by Vám pomohlo, aby bylo Vaše představení/přednes dokonalé?
4. Doporučte prosím nějakou zajímavou knihu účastníkům Dětské scény.

VLASTA GREGOROVÁ

1. Umělá inteligence se (mimo jiné) netrápí pochybnostmi, nemá výčitky ani touhy.
2. Každý druh inteligence (mentální, emoční, sociální, volní) má v procesu tvorby, stejně jako v životě, nezastupitelné místo. V praxi by měl vedoucí poznat, který druh u kterého dítěte v danou chvíli posílit a při vlastní společné práci na představení by měl cítit, kdy akcentovat stránku společenskou, rozumovou, citovou, kdy je vhodné podpořit vůli jednotlivce či skupiny. Jen tak vznikne tvar, který je od účastníků pochopený, prožitý a schopný přenosu.
3. Co je dokonalost? Jakékoli vystoupení či představení, které poskytne posluchačům pravdivé sdělení a zasáhne jejich emoční prožívání, by mělo být interpretu dostatečně zažité, aby si byli jistí při svých

vystoupeních. Z vlastní zkušenosti vím, že na takovéto „usazení“ chybí velmi často čas, takže na otázku odpovídám - dostatečný časový prostor.

4. Zhruba před patnácti lety jsem dostala jako dárek knihu Petra Nikla *Lingvistické pohádky*. Teprve nyní, v rámci přípravy na seminář, jsem je otevřela a upřímně se potěšila i zasmála nejen textům, ale i ilustracím autora. Vydal Meandr v edici Modrý slon (2006).

IRINA ULRYCHOVÁ

1. až 3. To kdybych věděla...
4. S ohledem na současnou situaci: *Ruka noci podaná. Základy rodinné a krizové připravenosti*, autoři: Václav Cílek, Ferdinand Šmikmátor a kol.

KEITH HOMER, MICHAEL WOODWOOD

1. Přirozená inteligence umí zvažovat a předpokládat budoucí následky a uvědomuje si, že je zapojená do myšlenkového procesu. Přirozená inteligence je také schopná a způsobilá rozpoznat, že se plete, kdežto umělá inteligence dělá rozhodnutí a dává rady založené na pravděpodobnosti správné odpovědi, kterou získává z tisíců příkladů vložených na začátku do jejího systému. Přirozená inteligence si uvědomuje že je teď naživu a že jednoho dne přestane existovat. Přirozená existence má vědomí sama sebe.
2. Pro herce a režiséra jsou velmi důležité emocionální inteligence a instinkt. Předvídání toho, jak bude postava reagovat v daných okolnostech, a uskutečnění toho momentu jsou zásadními částmi dramatu a vyprávění příběhů. To, že dokážeme hrát, reflektovat a chápat ostatní lidské bytosti, se děje jen díky tomu, že čerpáme z bohatství předešlýchžitých emocí. Naše instinktivní inteligence pomáhá režisérům a hercům dělat rozhodnutí o mnoha aspektech divadla, včetně toho, jak mají postavy reagovat, jak zahrát určitou repliku, co bude fungovat pro publikum a jestli něco bude vznítat tragicky nebo komicky.
3. Víc peněz. Ačkoli to zní jako klíšé, to

důležité nejsou samotné peníze, ale skutečnost, že peníze umožňují věnovat víc času výzkumu a zkoušení. Hercům dávají možnost být ve zkušebně a ne v další práci, kde si vydělávají peníze na živobytí. Víc peněz také znamená, že si nemusíte dělat hlavu s tím, aby vaše produkce vydělala dost peněz, což zase znamená, že můžete tvořit to, co opravdu chcete. Inscenace často čelí nedostatku času; času na hraní, času na zkoušení, času na rozvíjení nápadů, času pro herce v tom být, času v dostupném prostoru, kde se má zkoušet, času měnit inscenaci i poté, co je uvedena na scénu. Čas jsou peníze, ale čas navíc by pomohl udělat inscenaci dokonalou.

4. *Sapiens* od Yuval Noah Harariho. Tahle kniha zprostředkovává stručnou historii lidstva a detailně rozebírá, jak se člověk vyvinul ze svých instinktivních a živočišných začátků v sofistikovaného, inteligentního živočicha.

PAVEL BEDNÁŘ

1. Přirozená inteligence je nejen analytická, ale i intuitivní, což se o umělé inteligenci říci nedá.
2. Je to právě ta intuice, emocionální inteligence a inteligence těla, všechny tři jsou vzájemně propojeny. Když se dokážeme plně přítomnit v těle, pak se můžeme napojit na to, co cítíme a prožíváme a můžeme to pak i autenticky vyjadřovat a dále rozvíjet a zkoumat.
3. Aby byl proces jeho tvorby co nejsvobodnější a aby v něm byl dostatek času/prostoru k hlubšímu zkoumání, které pak může vést i k nějakému hlubšímu poznání. Nejde o dokonalost představení, ale o kvalitu samotného procesu jeho tvorby, která se pak propíše i do výsledného představení.
4. *V nepřítomnosti posvátného* od Jerryho Mandera, která je hodně relevantní právě při hledání odpovědi na otázky týkající se dopadu moderních technologií (tedy i umělé inteligence) na náš život. Autor zde poukazuje na souvislost likvidace přírodních národů s rozvojem moderních technologií i na to, jak silný vliv na utváření moderní společnosti mají korporace a jejich výhradní zaměření na zisk, nikoliv na udržitelnost

Ptala se Klára Fidlerová

UMĚLÁ INTELIGENCE...

... POHÁDKA O DIVADELNÍCH SOUTĚŽÍCH

Pavel Skála je vyhlášeným a hrdým odpůrcem divadelního soutěžení. Před 14 dny se u něj na ZUŠ F. L. Gassmanna v Mostě konalo ústřední kolo "zuškové" soutěže literárně-dramatických oborů. O této zkušenosti ne/soutěžení v dětské divadle si povídal s umělou inteligencí. Ta se posléze snažila uklidnit pohádkou. Myslíte, že Pavla uklidnila?

Bylo jednou v malém městečku divadlo, kde se každoročně konala soutěž dětských divadelních souborů. Byla to událost, na kterou se všechny děti v okolí těšily, ale příběh, který se stal jednoho roku, byl zcela odlišný od radostné atmosféry.

Tři dětské divadelní skupiny se rozhodly předvést své nejlepší výkony a soutěžit o první místo. Skupina Zrzavého klauna, skupina Stínových tanečníků a skupina Křehké loutky byly připravené bojovat o slávu a uznání.

Jak se přípravy na soutěž blížily ke svému vrcholu, začaly se dít podivné věci. Kostýmy ztrácely svoji lesklost a staly se mdlými a ošuntělými. Rekvizity zmizely a byly nahrazeny temnými předměty, které způsobovaly chladné mrazení po zádech.

Den soutěže nastal a divadelní sál byl plný napětí. Zrzavý klaun, se svými zuboženými kostýmy, vykouzlil divákům pouze hořký smích. Stínoví tanečníci se zase pohybovali jako temné stíny, které provokovaly nepříjemné mrazení v kostech. A Křehké loutky, představující jinak něžné postavy, se proměnily v hrůzu nahánějící marionety.

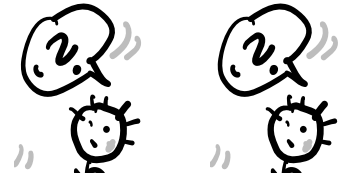
Zatímco diváci sledovali zděšené vystoupení, děti samotné se cítily stále více jako v pasti. Záhadné síly se s nimi hrály a jejich iluze byly narušeny. Ve chvíli, kdy se zdálo, že se vše zhroutí, jedno dítě moudře promluvilo: "Proč se snažíme soutěžit?" zeptal se. "Divadlo by mělo být o radosti, kreativité a sdílení našich příběhů. Ne o strachu a soupeření."

Tato slova zmrazila zlé síly, které se zakusily do soutěžících. Stínoví tanečníci získali svou lehkost, Zrzavý klaun svou veselost a Křehké loutky svou eleganci. Diváci byli svědky proměny a podpořili každé dítě, protože konečně pochopili, že dětské divadlo je o přátelství a radosti, ne o soutěži.

Od té doby se v tom městečku soutěže v dětském divadle zrušily. Děti se raději potkávají, spolupracují a rozvíjejí své umělecké dovednosti společně. Příběh o strachu a soutěžení se stal jen stínem minulosti a dětské divadlo znovu zazářilo jako zdroj radosti a přátelství.

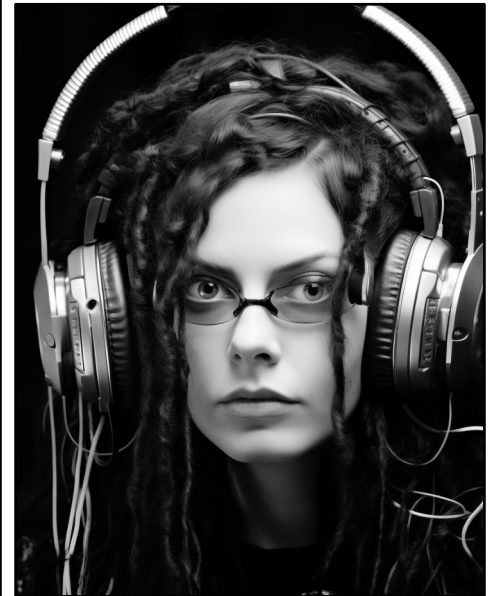
ChatGPT

... SOUBOJ TITÁNŮ

Souboj Titánů je u konce. Umělou inteligenci i Veroniku známe. Dokonce víme, jak přemýšlejí jejich alter ega. Umělá inteligence jako Veronika a Veronika jako umělá inteligence. Jak ale vypadají? Nikdo si nebyl jistý kdo je kdo. Jak moc si jsou podobné? Není inteligence jako inteligence?

Umělá inteligence i Veronika mají schopnost zpracovávat informace, učit se, mohou být použity k řešení složitých úkolů a mohou být nástrojem pro zlepšení lidského života. Čím se tedy liší, pokud vůbec...
(foto Midjourney)

Veronika jako umělá inteligence...

... umělá inteligence jako Veronika.

REDAKCE

VČERA JSME VIDĚLI...

... v semináři R/2

... v semináři C

... v semináři B

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE R/2 - HLEDÁNÍ TVARU KOLEKTIVNÍHO VYSTOUPENÍ

Jak bylo naznačeno v 1. čísle Deníku Dětské scény, vracíme se na druhou a delší část tohoto semináře Emy Zámečníkové. Vstupuji do třídy zrovna v okamžiku, kdy se účastníci připravují na projížďecí zkoušku závěrečného jevištního tvaru. V průběhu své práce se nechali inspirovat osobními vzpomínkami na školní recitaci, a to v široké paletě přístupů. Nutno však podotknout, že v oné paletě byly zahrnuty všemožné prohřešky proti autentické a přirozené recitaci. To se právě projevilo během zkoušky, kdy jsem nebyl dopředu informován o prezentované podobě.

Zpočátku jsem byl dost zmaten a zaskočen, proč zrovna na recitační dílně slyším účastníky mluvit ilustrativně, s přehnanou artikulací a zvýrazňováním vybraných slov (tzv. malování), ve fyzickém sevření, se slábnoucí energií (či zcela vypuštěním dechu, hlasu, artikulace) na konci básní či s mluvním projevem typickým v řadě mateřských škol (tzv. kolovrátek). Postupně mi docházelo, že s těmito prohřešky pracují záměrně. To se potvrdilo asi v polovině jevištního tvaru, kdy nastala chvíle, ve které došlo k obratu projevu účastníků. Ruku v ruce s tím se změnila povinná a čítanková poezie na současné formy.

V druhé části jevištní formy využili akťeři i kytaru, na kterou kolektivní přednes doprovázela Blondýna (pro neznalé účastníky Dětské scény, jedná se o písničkářku a jednu z lektorek dětského diskusního klubu Evu Sukovou).

Všem doporučuji, aby si nenechali ujít čtvrtelní dopolední závěrečnou ukázkou práce tohoto semináře na jevišti Fabriky. Jedná se o inspirativní ztvárnění evoluce (pozitivních i negativních) přístupů k přednesu, zvláště v takto zhuštěné podobě. Ema totiž říká: „Ať děláte, co děláte, dělejte to bytostně sami ze sebe, nepitvořte se.“

Josef Pekárek

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE C / UMÍME ČÍST PŘÍBĚHY?

Je 10:26 hodin. Přišla jsem zrovna po krátké přestávce do semináře Vlasty Gregové, tudíž jsem byla ráda, že jsem nenarušila průběh dílny a navíc jsem byla v obraze ohledně aktivit, které následovaly. Seminaristé prošli fází, kdy zvukově a pohybově improvizovali na téma které se skrývá v hádance. Ta zní: Otec vysoký, matka široká, syn divoký, dcera hluboká. Improvizace se týkaly živlů, tady větru, země, ohně a vody. Nyní byl zadán úkol, aby každá skupina vytvořila etudu, ve které se objeví jeden z přiřazených živlů jakožto původ přírodní katastrofy. Skupiny vytvářely etudy na téma tornáda, zemětřesení, požáru a povodně. Podmínkou bylo, aby příběh dopadl dobře a týkal se nějaké rodiny. Seminaristé měli ve skupinách, do jedné jsem se zapojila i já sama, čas na přípravu, a poté si etudy vzájemně ukázali.

Část seminaristů odešla a skupinka šesti dívek se pustila do interpretace Doslovné pohádky z knihy Lingvistické pohádky od Petra Níkla. Dívky si rozdělily role a zkoušely práci s loutkami. Hledaly, jak se mohou pohybovat, jak spolu mohou komunikovat. Výsledek, na kterém ještě pracují, bude snad k vidění dnes dopoledne, ale kdo ví... Důležité je, že si seminaristé zažili proces.

Je něco, co vás překvapilo?

Překvapilo mě především to, že nikdo ze seminaristů nechce pracovat s dětmi. Opravdu mě to zaskočilo, proto jsem seminář trochu obrátila, aby se oni sami nějakým způsobem obohatili. No a třeba se stane zázrak a půjdou nakonec pracovat s dětmi nebo se studenty, a tím pádem využijí zkušenosti, které v sobě už budou mít.

Jakým způsobem jste změnila náplň semináře?

Změnila jsem to v tom, že jsem s nimi nehovořila příliš o metodickém dopadu na jejich budoucí žáky, s kterými by pracovali. To jsem si odpustila, protože jsem vnímala, že by to pro ně nemělo nějaký význam a hned by to vypustili z paměti.

Ptala se a zapsala Veronika Bíbová

NAHLÉDLI JSME DO...**... SEMINÁŘE B / KOLIK SCÉNÁŘŮ
JE SKRYTO V PŘÍBĚHU**

Rozhodli jsme se jako redakce navštívit poslední den semináře a zjistit, co se během těch několika přehlídkových dní odehrálo. Mé kroky mě navedly na seminář, který vedla Irina Ulrychová s názvem Kolik scénářů je skryto v příběhu? Usedl jsem a pozoroval, jak účastníci semináře připravovali krátkou autorskou etudu. Hlavním tématem všech tří skupin byla přetvářka. Etudy byly předvedeny třikrát: poprvé tak, jak by se mohly doopravdy stát, podruhé se přidali další účastníci, kteří představovali vnitřní hlasy postav, a nakonec se situace předvedly ve variantě, kdy postavy mluvily jako vnitřní hlasy (bez přetvářky). Během následné diskuse bylo zajímavé si uvědomit, jak různé důvody mohou vést k přetvářce.

Nakonec jsem byl vtáhnut do skupiny a společně jsme se zaměřili na otázku, zda a případně jaký je důvod k přetvářce a jak nám může znepríjemnit život. Skupina se rozdělila na dívčí a chlapeckou.

Nutno říci, že i při takto letmém náhledu jsem si uvědomil a snažil pojmenovat, jak důležité je, a to nejen při divadelní tvorbě, sledovat vnitřní pnutí postav, její myšlenkové rozpory. To nám totiž může pomoci postavy ztvárnit barevně, ale i mnohem vrstevnatěji. Za toto připomenutí děkuji.

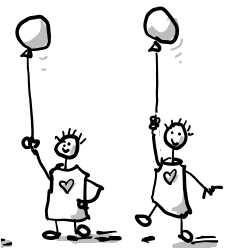
Celá tato lekce na mě působila inspirativně, a tak jsem se nemohl ubránit a zeptal jsem se Laury Levko, jedné z účastnic, co všechno na semináři zažila a co se naučila. Laura odpověděla: „Učili jsme se pracovat s literární předlohou, rozpoznávat hlavní dějové linie a aplikovat naše vlastní zásahy do příběhu. Poté nás Irina provedla celou strukturou inscenace (téměř každý den jsme pracovali s jinou předlohou), od expozice až po různé varianty závěru. Vyzkoušeli jsme předlohy pro různé věkové skupiny. Také jsme se věnovali dramaturgii a zkoušeli možnosti, jak zinscenovat nemožné věci, například levitaci předmětů a postav, magické schopnosti a podobně.“

Pavel Skála

NAHLÉDLI JSME DO...**... PREZENTACE SEMINÁŘE A**

Pod vedením Keitha Homera a Michaela Woodwooda se seminaristé workshopu Telling stories differently rozhodli podělit se večer ve farní stodole nikoli o ucelenou prezentaci výstupu z workshopu, nýbrž o ukázkou procesu, jímž si během týdne prošli. Ostatní účastníci Dětské scény tak měli možnost vidět ve velice zhuštěné podobě průběh klasického cvičení skupinové interakce Stop and go v asi deseti variacích. V deseti minutách sledovali, jak se skupina dostala (ve skutečnosti během jeden a půl hodiny) od nekoordinované simultánní improvizace sběru spadaného listí k takřka taneční pohybové sekvenci ve dvojicích a později navázala tybalto-merkuciovským soubojem na ostří nože v deseti krocích a zpomaleném tempu. Herec a režisér Michael Woodwood odtajnil zdroje většiny svých cvičení a inspirací: herecký trénink Jacuesa Lecoqa a práce filmového tvůrce Jacquese Tatiho. V návaznosti na Tatiho skupinka seminaristek předvedla krátké pohybové ztvárnění báje o Théseovi a Mintotaurovi, a sice za mnohostranného využití lana - nejlepšího přítele učitele dramatické výchovy, jak s nadšením i přesvědčením deklaroval dlouholetý šéf Redbridge Drama Centre v Londýně Keith Homer.

Klára Fidlerová

VČERA JSME VIDĚLI...

... na prezentaci semináře A

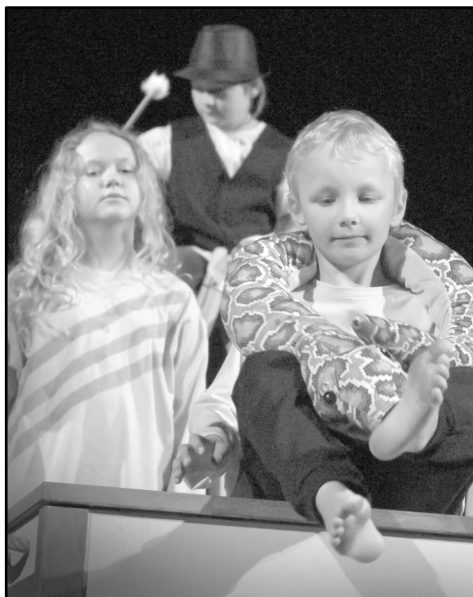

... na prezentaci semináře A

... na prezentaci semináře A

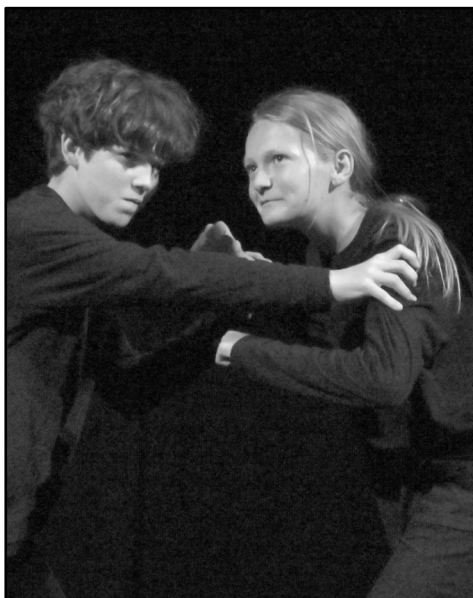
VČERA JSME VIDĚLI...

Elá hop!

Duhové pohádky

Rozum a štěstí

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSÍ LEKTORŮ O 5. BLOKU

6.

Elá hop! / Tři boty, Základní škola a Mateřská škola Třebotov

Texty z knihy Daniila Charmse se staly literárním zdrojem inscenace třebotovského souboru pracujícího pod vedením Václavy Makovcové a Jany Barnové.

Charmsova nonsensová tvorba pro děti poskytla vedoucím souboru prostor pro uvolnění imaginace i pro spontánní hravost a nabídla rámec cirkusové revue. Rozehrané texty jsou naplněné sdělením nejen dětským ale i charmsovským. Děti jsou autentické, při věci, teď a tady sdělující. Fungování dětí na jevišti je organické, uvolněné, soustředěné i ukázněné; děti se orientují v prostoru i v příběhu. Jednotlivé situace jsou (až na výjimky) vystavěné, vypointované a děti zvládají jednotlivosti i celek. Z jeviště proudí živá radostná energie podpořená jednoduchou a funkční scénografií, kostýmy i rekvizitami (obruče) využitými jak v jejich konkrétní i zástupné funkci. Podporují společně s hudbou celkový rámec inscenace a společně s tematicky zvoleným hudebním doprovodem akordeonu poskytují dětem bezpečné prostředí a možnost účastenství na společném díle. Hlavním tématem inscenace je dětská fantazie a radost z jejího uvolnění. Naplněno bylo mírou vrchovatou s na pozadí zřetelným podílem pedagogické práce obou vedoucích znalých možností a dovedností souboru.

Radostné hraní na plné pecky, aniž byla překročena míra vkusu.

Duhové pohádky / Po másle, Dramatická školička Svitavy

Dva texty z *Duhových pohádek* Daniely Fischerové daly vzniknout stejnojmenné inscenaci – *Jak se Slunko strašně nudilo* a *Jak se Měsíc urazil*.

Inscenace je jakýmsi ilustrovaným vyprávěním a obsahuje řadu nápadů a vtipných momentů. Je jen škoda, že zatímco aktérka odpovídající za part Slunka byla výrazná (někdy i nadměrně), odpoledne až k sebezprezentaci tendující, její spoluhráčka vedle ní působila poněkud zakříknutě a nevýrazně. Prospělo by, kdyby bylo patrnější, že děvčata jsou na jevišti spolu, spolu si hrají a spolu vytvářejí příběh.

Rezervy jsou také v práci se zvolenými scénografickými prostředky, ať už jde o scénu či využití rekvizit např. bubínků jako Slunce a Měsíce.

Není také zcela zřetelné, zda inscenace je již hotovým tvarem nebo byla prezentací rozpracovaného s předpokladem, že na dosavadní dvě pohádky budou navazovat ještě další.

Rozum a štěstí / Dramatický kroužek ZŠ Železnická, Jičín

Dramatický kroužek ZŠ Železnická z Jičína vycházel ve své inscenaci z autorské pohádky Jana Wericha *Rozum a štěstí*, dramaturgie vedoucích souboru, učitelů Richarda Koníře a Pavla Horáka) zohledňuje potenciál souboru (znanost dětí i jejich možnosti) a opouští dobové narážky původního textu.

Dopolední i odpolední představení potvrdilo, že děti příběhu rozumějí a že je baví.

Je nesporné, že jsou ve věci od začátku do konce. Splavnosti inscenace pomáhají písničky, připomínající kramářské písně, které působí svěže a nadto plní i úlohu chóru či vypravěče posunujícího děj. Naivistický přístup realizace jevištního tvaru je v souladu s jeho hudební i výtvarnou složkou, poskytuje dětem prostor pro nadhled a odstup. Děti jsou na jevišti svobodné, jsou aktivní ve více či méně stylizovaném projevu, mají dobrou mluvní kulturu, dobře zpívají a dobře zvládají jevištní prostor ve scénách i mizanscénách. Každý ví, co má dělat a kde má být, a zároveň vše se děje teď a tady. Dětská energie a chuť si hrát je patrná od první chvíle až do konce. Je zřejmé, že děti mají dobré a citlivé pedagogické vedení – je patrné, že vedoucí vycházeli z potřeb dětí a podporovat u skupiny i jednotlivců to, k čemu se kloní a v čem jsou dobré. Výsledkem je čistý upřímný projev bez přetvářky, dětská energie a chuť si hrát.

Eliška Vobrubová

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY O PŘEDSTAVENÍCH 5. BLOKU

Elá, hop!

Václav (8)

Líbilo se mi, jak tam vždycky vběhl ten Vsetečkin, to mě vždycky rozesmálo. Jinak se mi líbilo to celý, že to bylo v cirkuse. Prostě se mi to líbilo celý.

Vojta (17)

Bylo to hrozně roztomilé a osvěžující po některých těžkých tématech, co jsme tady měli.

Lucka (17)

Mně se to moc líbilo. Na to, že to byly malé děti, tak ty písničky tam krásně seděly. Všichni byli moc šikovní. Nečekala jsem, že takhle malé děti si dokážou pamatovat tolik textu.

Adéla (19)

Podarilo se jim navnadit mě do jejich dalšího cirkusového vystoupení. Děti rozuměly svým vtipům a o to byly zábavnější a potavější. Nic je nerozhodilo a byly naprosto ve svém živlu. Podarilo se jim udržet pozornost celého sálu i v takto velkém prostoru.

Veronika, Markéta, Martina, Tereza, Alena, Vanesa, Natálie, Pavla (17-18 let, Brno)

Prekvapilo mě, že si děti dokázaly zapamatovat tak dlouhé a složité texty, jména, názvy / skvělá byla souhra, synchronizace a organizace dětí na jevišti / zároveň tím ukázaly, že i mezi kouzelníky a artisty bývají podvodníci / dobrá práce s imaginací (akvárium apod.), dojem na nás udělalo ztvárnění zrcadla / líbilo se nám symbolické využití obruči / děti mají moc dobré mluvné dovednosti / vyvolalo to ve mně nostalgický pocit, vzpomínku na cirkus / děti představení bavilo, byly tou hrou plně zaujaté a koncentrované / akordeon a gong dodaly cirkusu atmosféru / děti měly parádně zvládnutý rytmus / přítomnost paní učitelky na jevišti nepůsobila rušivě, byla součástí hry a poskytovala dětem jistotu, takže nezmatkovaly, když něco zapomněly.

Duhové pohádky

Eda (11)

Mně se líbilo, že tam byl ten vypravěč. Bylo to prostě hezký, mně se to líbilo.

Martin (9)

Mně se líbilo, že to bylo hezký a že se vystřídaly v tom vyprávění, v té roli, a že to bylo o tom Slunci a Měsíci.

Daniel (10)

Mně se líbily výrazy a obličejce.

Míša (7 a třičtvrtě)

Líbilo se mi všechno, nejvíc hra na klavír.

Samantha (15)

Líbilo se mi, že to mělo dobrou pointu. Bylo to zajímavé a bavilo mě to hodně.

Eliška (16)

Já už jsem to jednou viděla, protože jsme to hráli s děčkama v našem dramátku, takže jsem to viděla v jiném provedení. Moc se mi líbilo, že to měli jenom ve dvou lidech, my jsme to hráli asi v osmi. Moc se mi líbily herecké výkony, krásně mluvily, vyslovovaly. Šlo jim parádně rozumět. Na to, kolik jim je, to zvládly super.

Adéla (19)

Holky krásně pracovaly s mizanscénou a velmi se jim dařilo neustále něco objevovat a hrát si s překvapením. Živá hudba podtrhovala jejich energičnost a přirozenost. Vše bylo mile jednoduché, někdy možná moc ilustrativní, ale krásné.

Veronika, Markéta, Martina, Tereza, Alena, Vanesa, Natálie, Pavla (17-18 let, Brno)

Šlo o představení pro děti, pro tuto skupinu dobře zvolili divadelní prostředky i sdělení, které bylo ještě slovně shrnuté a pojmenované (takhle vznikla radost...soucit) / dívka hrající slunce skvěle dokázala ztvárnit různé emoce / líbila se mi souhra hereček / bylo to oproti hře menších dětí víc osobnější / originální byla scéna, kulisa, hlavně to odhalení barev a probarvování světa / pěkně komunikovali s diváky (dětmi), ale někdy nepočkali, až se diváci přestanou smát / dobrý byl kontrast mezi postavami - jak v kostýmech, tak typově a ve vystupování, vyjadřování, v projevu / líbily se nám světelné efekty a proložení představení klavírem a zpěvem

Rozum a štěstí

Bořek (19)

Nic ve mně tady nezanechalo tak neutrální pocit jako tohle. Vždycky jsem byl naštvanej nebo šťastnej, ale tohle zahráli a to je všecko.

Adéla (19)

Děti hrály s radostí a také oceňuju jejich hudební doprovod. Bohužel jsem měla pocit, že se vedoucí nechal unést jistou mírou klíšé, která se do představení proslala.

Veronika, Markéta, Martina, Tereza, Alena, Vanesa, Natálie, Pavla (17-18 let, Brno)

Oceňujeme výkony herců i přes různorodý věk členů v souboru / představení obsahovalo různé vtipné i groteskní prvky (např. léčení princezny) / inscenaci krásně ozvláštnila hudba, široký výběr hudebních nástrojů a zvuků / multifunkční scéna (bedny) pomohla divákovi upřesnit situaci a naladit se na ni / děti se vnímaly na jevišti, čekaly na sebe, byly na sebe napojené, pracovaly s pozorností diváků / vyznění představení bylo „ženské jsou megery“ / zajímalo nás, proč některé postavy měly a některé neměly boty / mezi

Rozumem a Štěstím byl malý kontrast; Štěstí bych si představovala trochu jinak, jiný typ osobnosti, bylo nepřijemné, když křičelo / herci byli všestranně nadaní a zdatní / Rozumu nebylo vidět do obličejce, to byla škoda / líbilo se mi zvukové ztvárnění toho, jak Rozum Ludvíkovi skočil do hlavy / atmosféru kazilo osvětlení - někdy se nespívalo přesně na postavy / oceňujeme výkon představitele Ludvíka.

NAHLÉDLI JSME...

... DO DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Nejprve se diskutovalo o představení **Elá hop!** Nejsilnějším pozitivním dojmem z viděného byla pro účastníky společná energie herců, kteří, ačkoli patřili k nejmladším souborům na přehlídce, byli celou dobu na jevišti „přítomní“ a působili v každé nastolené situaci přirozeně a svěže. Diskutující bavil vtip, lehkost, to, jak i nejmenší děti věděly přesně, co mají dělat a v jaké konkrétní situaci jsou. Ne úplně jasná byla dětem scéna se žralokem a její návaznost na rozbíjení skla v akváriích. Občas hromadnému projevu herců nebylo rozumět, ale stávalo se to prý jen minimálně.

Na **Duhových pohádkách** v Trámu zaujala skoro všechny přítomné dívka, která hrála slunce – svojí živostí a výrazností. Na druhou stranu diskutující vnímali role obou hereček jako vyvážené, dívky dostávaly stejně prostoru, střídaly se také ve vypravěčských pozicích. Děti ocenily, že „Měsíc“ dovedla hrát na klavír, velmi se jim líbila scénografie, jevištní kouzla se „zabarvením“ detailu díky okénkům a proměna nevýrazného světa na barevný. Všimly si scénografických drobností, např. svítící znázornění slunce a měsíce, světélka jako hvězdy, nebo třeba účesy hereček. Inscenaci spíš viděly jako vhodnou pro mateřské školy a první stupeň základních škol, ale shodly se, že může bavit i dospělá. Oceňovaly, že si dívky vybraly předlohu, která „nebyla určená přímo pro jejich věk“, ale „vypořádaly se s ní skvěle“. Někdy by ovšem měly lépe vyslovovat.

V představení **Rozum a štěstí** bavil děti příběh, který znaly z Fimfára (převážně filmového) a dobře se v něm orientovaly. Pozitivně hodnotily využití krabic jako scénografického prostředku, znázornění lavice, židle... Někdo vyzdvihl i kostýmy, pak se ale řešil kostým Ludvíka, který měl jako „znak“ své postavy pouze bosé nohy, což bylo málo. V paměti divákům utkvěly vtipné situace, např. konflikt mezi uchazeči o princeznu ruku, scéna s krabičkou a prstenem, zaseknutý meč kata atd. Děti se bavily také o různých velikostech královských korun, princezna měla vyšší korunu než král, to jim nedávalo smysl. Kladně byla ohodnocená zejména úprava originální pohádky, že „soubor jen nekopíroval film“.

Zapsala Eva Suková

VČERA JSME VIDĚLI...

Elá hop!

Duhové pohádky

Rozum a štěstí

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSÍ O PŘEDSTAVENÍCH 5. BLOKU

Přišel předposlední den, viděli jsme poslední divadla, byli jsme na poslední veřejné diskusi Dětské scény 2023 ve Svitavách.

Elá hop!

Prvním diskutovaným představením bylo představení **Elá hop!** souboru Tři boty. Zde diváci ocenili vysokou angažovanost celého souboru, kdy opravdu každé z dětí mělo svůj prostor, ale nebyly vystavovány nepříjemným, nekomfortním situacím. Vedoucí souboru děti velmi dobře znají i mimo dramatickou výchovu, pracují s nimi v rámci základní školy, což jim umožňuje uvědomit si, co si k jakému dítěti mohou dovolit. Byla vnímána velká citlivost vůči tomu, kdo bude více mluvit a komu bude příjemnější spíše pohybová akce.

Diskutující se shodli na absolutní energii, kdy si všechny děti hrají, jsou přítomné, přirozené ve svém projevu a není nikdo, kdo by vybočoval z nastaveného stylu. Cirkusový žánr byl bráný seriózně a zároveň chytře parodován. Byla vnímána radost a oceněna práce na nonsensové poezii s dětmi. „Člověk si myslí, že to s dětmi nejde, ale to ne zjistíte, pokud to nezkusíte, nebo pokud to někdo nevyzkouší za vás,“ řekl Petr Váša.

Diváci ocenili, že se děti naprosto sebevědomě orientovaly v prostoru a byly zvoleny přesné nonsensové materie, které organicky hrají s akcí. Vše bylo podpořeno hrou na harmoniku.

Představení bylo naplněno vtipem, kterému se smáli nejenom děti, ale i dospělí. Práce na takovém humoru může být lehce riskantní, ale vedoucí souboru věděli, jak s tímto naložit, a přestože materiál nabídly ony, děti se ho chopily a naplnily ho svou existencí.

Upozorněno bylo na chlapce vystupujícího v roli Všetečkina, a sice z důvodu možné potřeby ošetřit jeho hlas. Samozřejmě by se ještě dalo zapracovat na detailech, jako je výslovnost, sborové pasáže, které občas nebyly srozumitelné nebo řešení kostýmu žraloka, kdy vyvstala otázka, zda je to stále tak organické jako ostatní zvolené prostředky. To jsou maličkosti, které nezkazily pozitivní divácký prožitek.

„Tato práce je pro tyto vedoucí naprosto typická. Přirozenost, autentičnost, velké nasazení, bezpečné prostředí. Toto je ale asi nejsložitější inscenace, kterou jsem od nich viděla. Je velmi vrstevnatá - dětská hra, začátek, který upozorňuje, že se bude pracovat s dětskou fantazií, cirkus a Charmsovy konkrétní texty,“ ocenila Jiřina Lhotská.

Duhové pohádky

Druhá diskuse se týkala představení **Duhové pohádky** od souboru Po másle. V tomto divadelním tvaru figurovaly dvě dívky. Jing a jang, měsíční a sluneční energie, introvert a extrovert. Diváci se neshodli, zda se jim zdál prostor pro herečky vyvážený. Části diváků se zdálo, že herečka, která ztvárňovala Slunce, částečně zastínila druhou herečku. Petr Váša upozornil, že v současné době vnímáme Slunce jako hlavní a Měsíc druhotný, ale v předpatriarchální době se svět řídil Měsícem a jeho fázemi.

Oceněny byly zcizovací efekty, kdy herečky vystoupily z rolí a existovaly samy za sebe. Tato rovina by dle diváků mohla být ještě více podpořena.

Někteří nevnímali, že by herečky byly na jevišti přítomné spolu a hrály si spolu, což divákům chybělo. Také bylo upozorněno, že některá sdělení se dublují na verbální a neverbální rovině. To někdy působí vtipně, jelikož diváká zajímá, jak se daná informace ztvární, ale hodně ze zdvojených akcí je opravdu jenom popisných a neříkajících nic dalšího.

Rozum a štěstí

Poslední část diskuse se věnovala představení **Rozum a štěstí** od Dramatického kroužku ZŠ Železnická. Pro část diskutujících bylo otázkou, zda nejsou děti příliš narežirované, zda mohou být na jevišti svobodné a nenaplnují pouze připomínky vedoucích, protože tvar na ně působil mrtvě. Také některé děti nedostaly stejný prostor jako jiné, což bylo vysvětleno ze strany pedagogů častou alternací všech postav.

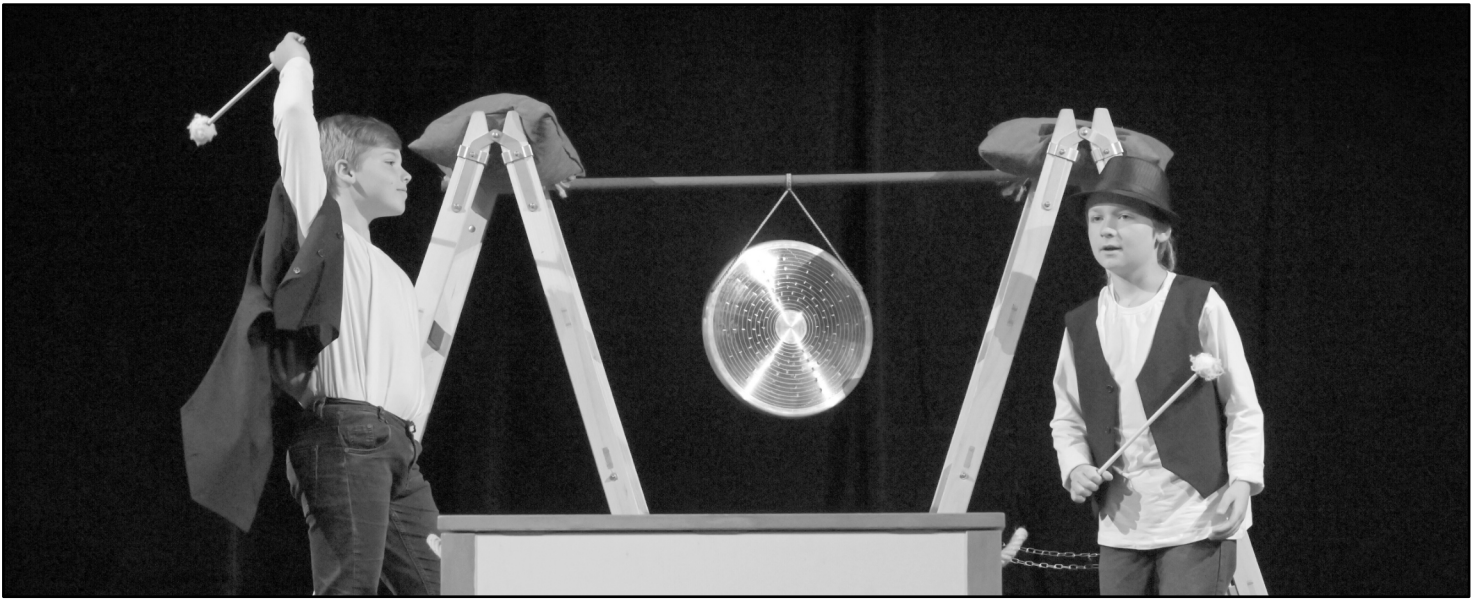
Některým přišlo, že hlavní myšlenka znázorněná dospělými klišoidními vtipy, zobrazuje ženy jako semetricky a muže jako podpantofláky. Tyto motivy se přitom v originální předloze nevyskytovaly. Jiná část diváků mluvila o tom, že toto téma nevnímali pohoršeně, ale bez vtipů tohoto stylu by se také obešli.

Dalším diskutovaným tématem, byly postavy Rozumu a Štěstí. Zde měli diváci pocit, že přestože jsou tyto postavy důležité a dávají příběhu rámeček, v této interpretaci nepředaly to, co by měly, a téměř se na scéně neobjevovaly. Petr Váša si myslí, že je velmi obtížné ztvárnit personifikované postavy tak, aby byly zajímavé a nebyly povrchní.

Nakonec lektorů objasnili, o jakou práci vedoucích s dětmi se jedná. Jde o soubor při základní škole, kam děti chodí a setkávají se s určitou formou divadla a nyní postupně na přehlídkách poznávají další možnosti, úhly pohledu a způsoby práce. Už tento tvar, který nemusí být vnímán jako inscenace hodná národní přehlídky, je pro tento kolektiv přínosný nejen v tom, že se učí být přítomní na jevišti, mluvit nahlas, ale v tomto případě pracovat i s nadhledem a umět si ze sebe udělat legraci.

Veronika Bíbová

VČERA JSME VIDĚLI...

Elá hop!

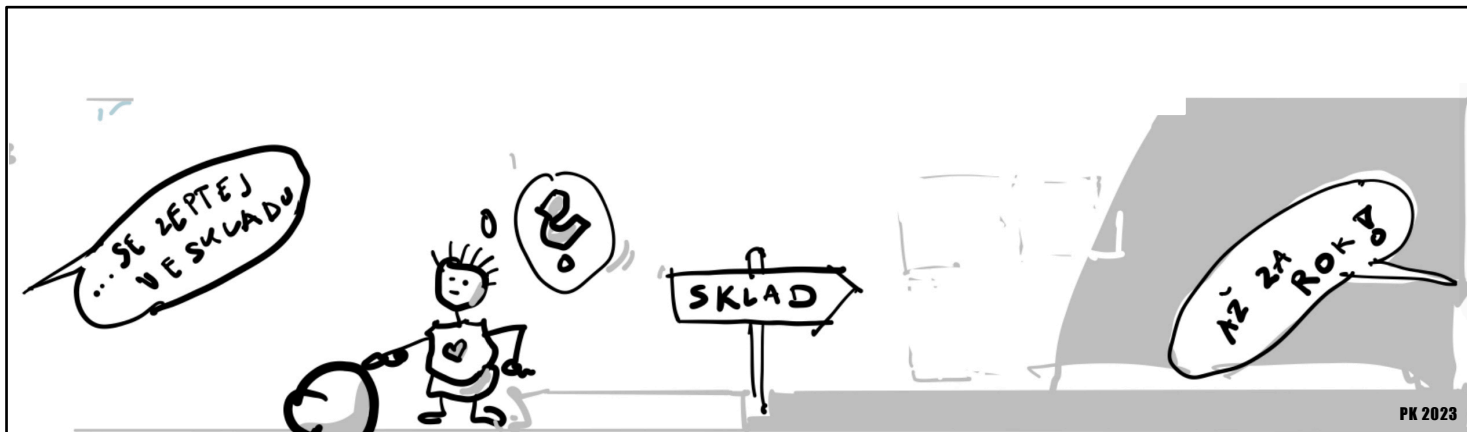
Duhové pohádky

Rozum a štěstí

KOMIKS

... až za rok?

PK 2023

DALŠÍ ČÍSLO DENÍKU VYJDE UŽ ZA ROK

INSTAGRAM

Naše redakce jde s dobou.
(Jak říkají boomeři z redakce.)

Chceš být u toho?

Instagram totiž ožiješ právě ty!

Název účtu?

detska scena svitavy

Jak?

Stačí nám poslat fotky či videa svých zážitků
z přehlídky.

Kam?

Buď na email:

detskascena2023@gmail.com

Nemáš wifi?

Airdropni Pavlovi z redakce, při každém
setkání.

#instagrabudežitkdzžbudešžitý

Redakce: Je instagram z hlediska
prokrastinace rozumná aplikace?

ChatGPT: Instagram, stejně jako jiná
sociální média, může být potenciálním
zdrojem prokrastinace, pokud je používán
neúměrně nebo nezodpovědně. Platforma
nabízí velké množství obsahu a funkcí, které
mohou přitahovat naši pozornost a zabírat
náš čas.

Redakce: Tak ho pojďme využít sdílením
společných zážitků.

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

ČTVRTEK 15. ČERVNA

8.30–12.00

semináře ABC a R2

Fka, stodola

Fka
stodola

Fabrika Svitavy
farní stodola svitavské římskokatolické farnosti

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 6.

Redakce: Josef Pekárek (šéfredaktor), Pavel Skála, Klára Fidlerová, Rozálie Fidlerová, Veronika Bíbová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Oskar Helcel a Ivo Mičkal (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou.

Uzávěrka čísla 6 - 14. června 2023 v 21:16. Náklad 50 ks.

